

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1537/10
07.04.2010. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Весне Поповић и Виде Петровић-Шкоро, чланова већа, у парници тужиоца М.М. из Н.С., кога заступа пуномоћник Д.С., адвокат из Н.С., против тужене Републике Србије, које заступа Републички јавни правобранилац, ради накнаде штете, вредност спора 637.000,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Новом Саду Гж. 3015/07 од 4.6.2009. године, у седници одржаној 7.4.2010. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Новом Саду Гж. 3015/07 од 4.6.2009. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Новом Саду П. 1151/07 од 13.3.2007. године, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да му тужена на име изгубљене зараде за период од априла 1994. године до септембра 2003. године исплати суме ближе наведене у изреци са затезном каматом. Тужилац је обавезан да туженој на име трошкова спора исплати 14.400,00 динара.

Побијаном другостепеном пресудом одбијена је као неоснована жалба тужиоца и првостепена пресуда је потврђена. Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 399. ЗПП па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Као ревизијски разлог истиче се постојање битне повреде али се у образложењу не наводи о којој је другој повреди реч.

Рев 1537/10

-2-

Тужилац је био у радном односу код Министарства унутрашњих послова (полицајац) у периоду од 1982. до 1994. године. Решењем функционера престао му је радни однос јер више није испуњавао услове за пријем у МУП из члана 34. став 1. тачка 2. у вези члана 45. Закона о унутрашњим пословима (због покренутог кривичног поступка за кривично дело које се гони по службеној дужности). Решењем истражног судије Општинског суда у Новом Саду Ки. 149/94, покренута је истрага против тужиоца због основане сумње да је извршио кривично дело недозвољене трговине. У кривичном поступку правноснажном пресудом К. 483/94 од 2.11.1994. године, тужилац је ослобођен оптужбе. У радном спору Врховни суд Србије је поводом истакнутог захтева за заштиту законитости преиначио нижестепене пресуде па је одбио тужбени захтев тужиоца којим је тражио поништај решења о престанку радног односа и реинтеграцију (пресуда Врховног суда Србије Гзз. 21/96 од 3.4.1996. године).

Право на накнаду штете због грешке државног органа регулише Устав (члан 25. раније важећег Устава РС, који је био на снази у време настанка односа) и члан 172. ЗОО. Услов за одговорност државе је незаконит или неправилан рад државног органа или службеника. Закон о кривичном поступку као специјални пропис нормира случајеве из кривичног поступка у којима оштећено лице има право на накнаду штете. У кривичној материји право на накнаду штете због неоправдане осуде има лице које је ослобођено од оптужбе или оптужба одбијена поводом изјављеног ванредног правног лека и због неоснованог притвора (сада члан 556. ЗКП, а раније члан 533.). Из цитиране одредбе произилази да лице које је ослобођено од оптужбе у редовном поступку (као у овом случају) нема право на накнаду штете због вођења кривичног поступка. Поступци полицијских органа, јавног тужиоца, истражног судије и судије на претресу у случају постојања основа сумње и основане сумње да је извршено кривично дело, ако су предузети по правилима процедуре коју прописују Закон о унутрашњим пословима и Закон о кривичном поступку, не представљају основ за накнаду материјалне или нематеријалне штете јер су засновани на закону.

Из истакнутих разлога, правилно је становиште другостепеног суда да само вођење кривичног поступка који је окончан доношењем ослобађајуће пресуде, не представља доказ незаконитог рада јавног тужиоца и суда.

Одлуком Врховног суда Србије одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио поништај решења о престанку радног односа. С обзиром да у радњама парничног суда нема противправности (различито судско тумачење не може се квалификовати као незаконит и неправилан рад), то нису испуњени услови за накнаду штете ни по општим правилима. Уставни суд је у више наврата оцењивао уставност и законитост члана 45. у вези члана 34. раније важећег Закона о унутрашњим пословима и није их прогласио неуставним или незаконитим. Примена тих специјалних правила у вези радно-правног статуса запослених у полицији, није противправна, и не представља основ за накнаду штете.

Рев 1537/10

-3-

Такође су неосновани ревизијски наводи да држава одговара по члану 172. ЗОО зато што је штета настала прекорачењем, злоупотребом и погрешном применом датих овлашћења што се може квалификовати као неправилан рад државног органа. Под „неправилношћу“ се сматра поступање које је противно стандардима и правилима „добре службе“. Тужилац не објашњава (нити доказује) у чему се састоји неправилан рад полицијских и правосудних органа, да би држава одговарала по општим правилима о одговорности за штету.

На основу члана 405. ЗПП одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија

Предраг Трифуновић, с.р.